

JUL
2017

iiiiit

DŽINS, VISKIJS, TEKILA
UN MAZLIET LEDUS...
KĀ SMALKI SASILDĪTIES
AUKSTOS VASARAS VAKAROS

*Amoralle
morāle*

INESE OZOLA

STARP VOLĀNIEM, MAIGĀ
ZĪDA UN MEŽĢIŅU
STRAUMĒM

SEKSA GIGANTI ELIZEJAS PILĪ

FRANCIJAS PREZIDENTAM
ATĻAUTS VISS

ANDRA MANFELDE

«VIRSNIĒKU SIEVAS IR ROMĀNS PAR LAULĪBAS PĀRKĀPŠANU.
STARP VĪRIETI UN SIEVIETI PATIESĪBĀ VIENMĒR IR KARŠ...»

SLEPENIE FAILI:
FACEBOOK PROFILS ATKLĀJ
TAVUS NOSLĒPUMUS

KĀ SAVĀKT SEJU:
OPERĀCIJAS VIETĀ -
DIĒTAI

MAJU
KALENDĀRS
NEMELOJA
PASAULES GALI
JAU IR NOTICIS

VĒDISKĀ ASTROLOGE
INESE DĀVIDSONE
«DŽĪVE JUTEKLISKI JĀUZTVEI
NE TIKAI SAULGRIEŽO,
BET ARĪ IKDIENĀ»

ĪSO ROMĀNU
NEGAIĀDĪTIE PLUS

**EROTISKAIS
HOROSKOPS
VASARĀ**

9 771691 201007

07

LAIMES FORMULA

Vai zinājāt, ka pašā saulgriežu vakarā jāskatās saulriets? Ja saule iekrāso debesis visās varavīksnes krāsās, tad tas, kurš to redz, būs laimīgs visu dzīvi. Bet pusnaktī, kad atveras debesis... Ja šajā brīdī kaut ko vēlas, tas arī piepildās. Skaisti! Vāzēs smaržo kalmes un mētras, raspodīni un pelašķi meiteņu vainagos, pīrāgi māla bļodās. Katram svētki citādi – jautri un darbīgi, vienveidīgi, skumji, nogurdinoši, garlaicīgi vai iedvesmojoši un neatkārtojami. Kādi ir astroloģiskie ieteikumi saulgriežu un vasaras svinēšanai – par to saruna ar vēdisko astroloģi **INESI DĀVIDSONI**.

INĀRA
RŪRĀNE

SPĒJA JUST TUVINA BRĪNUMAM

Vai vasaras saulgriežos cilvēka rīcība un darbība vai, tieši pretēji, bezdarbība kaut kādā mērā var ietekmēt viņa nākotni, mainīt likteni?

Saulgrieži ir tas brīdis gadā, kas astronomiski, astroloģiski un cikliski ir saistīts ar dabas pilnbriedu, kad saule ir zenītā. Līdz ar to mēs varam absolūtā pilnbriedā izbaudīt visu, ko daba mums sniedz, un sajūst, just, būt iekšā šajā cikliskumā. Man saulgrieži saistās ar juteklību, jutekliskumu, spēju just un vispār jūtību pret jebko – pret lietām, priekšmetiem, emocijām, cilvēkiem, attiecībām, dabu. Šīs svētku brīvdienas ir dotas, lai mēs atrastu paši sevi. Un šīs dabas pilnbrieds mums dod tādu kā esenci, iespēju sevi restartēt.

Bez šaubām, nākotni ietekmē katrs mūsu teiktais vārds, solis un arī darbība, jo tas viss veido likteni. Nākotne atkarīga no tā, kā rīkojamies tagadnē. Taču svētkos mēs varam nedaudz atkāpties no tiem rāmjiem, ko pieņemam savai personībai ikdienā, lai svētkos būtu ērtāki, pieņemamāki paši sev un sabiedrībai. Un šī spēja just arī ļauj saprast apkārt notiekošo, ļauj kļūt nedaudz vaļsirdīgākiem. Ikdienā mūsu lomas, uzdevumi, pienākumi liedz sajūst to, ko jūtam patiesībā. Piemēram, mēs atsakāmies just nogurumu, jo vēl atrodamies darbā, atsakāmies just spēka izsīkumu no rīta, jo ir tik daudz veicamu pienākumu. Un šīs katru dienu veidotais noliegums neļauj būt tādiem, kādi esam patiesībā. Bet brīvdienās viss apkārt esošais – prieks, svinības un liksmais noskaņojums – atraisa mūsu patiesās īpašības.

Vainags, pīts no trejdeviņām zālēm, ir kā aplis, kas, uzlikts galvā, sargā no nelaimēm, slimībām un nelabvēļiem. Saulgriežu laikā

ūdēns ezerā, upē vai rasā ir sudrabots un spēj attīrīt cilvēkus no jebkura grēka, pat smagākā. Nakts pelde vēlā nakts stundā veicina cilvēka skaistumu un veselību. Vai var ticēt šīm tradīcijām, kas sola vairot veselību, skaistumu un pārticību?

Ticībai ir ļoti liels spēks. Nav noliedzams, ka cilvēki tic vainagā iepītās zālītes dziedinošajām īpašībām vai tam, ka pelde spēj veikt brīnumus. Cilvēks ļaujas ticībai, ka šie rituāli patiešām ir iedarbīgi un enerģētiski jaudīgi. Jo patiesībā cilvēkam ikdienā visvairāk trūkst tieši enerģijas, kas saistās ar dzīvotgribu. Bet šajos svētkos daba pati panāk solīti pretī un ir ļoti klātesoša, tikai mēs paši, dzīvodami tālu no tās, īpaši pilsētās, noliedzam to, ka daba – mēness fāzes, magnētiskie lauki, laika prognozes – mūs ietekmē jebkurā gada ciklā, jebkurā dienas brīdī; ietekmē fizioloģiju, prātu, jebkuras aktivitātes un darbības. Daba dod cilvēkam to spēku un enerģiju, kas viņu virza uz priekšu. Taču dzīvotgribas trūkums nereti liedz iegūt enerģiju un spēku. Cilvēks vienkārši visu noliedz un neko nevēlas. Vienmēr var izvēlēties, svinēt saulgriežus, noliegt tos vai vispār aizbraukt uz ārzemēm iepirkties un izlikties, ka tādu svētku nemaz nav. Daudziem tie arī ir kārtējie skumjgie svētki – ja cilvēkam nav ģimenes, nav radnieku un ja viņš nespēj atrast savu piederību. Un daudziem saulgrieži nekad arī nav bijuši tādi, kādus tos var aplūkot krāsainos attēlos, – cilvēki tautas tērpos pin vainagus, rokās sadevušies, lec pāri ugunskuram... Patiesībā daudziem nav ticības un prieka par svētkiem. Tā tiešām ir.

Runājot par rituāliem, man simpātisks šķiet aplis. Jāņu siers ir apaļš, ugunskurs ir apaļš, vainags, saule, arī alus pudeles

apakšējā daļa ir apaļa. Svētkos caur visiem šiem sakrālajiem simboliem ir iespējams iegūt vienotību, iespēju atgriezties pašiem pie sevis. Tāpēc, lasot ziedus vainagam, sievietei nebūtu tik svarīgi skriet uz pļavas otru pusi pēc zālītes x, bet gan caur šo vainagu savienoties pašai ar sevi. Tas ir tā, kā katras dienas beigās vajadzētu atrast pašai sevi un atbrīvoties no visa liekā.

Vasaras saulgrieži ir auglības un mīlestības simbols. Siers un alus ir sievišķā un vīrišķā elementi, vainagos tiek iepītas vīrišķās un sievišķās zālītes. Kāda, jūsuprāt, ir papardes zieda simboliskā nozīme?

Paparde vairāk ir saistīta ar jutekliskumu. Papardes zieds simbolizē seksualitāti un auglību, pat pēc savas falliskās formas tas atgādina vīrieša dzimumorgānu. Papardes zieda meklēšanu varētu sasaitīt ar pirts rituāliem, kad sievietes un vīrieši apmeklē pirti. Visi ir kaili, šķīsti, un tajā brīdī neeksistē sociālās lomas, amati, jo visi savā būtībā ir ļoti tuvi. Tas nojauc barjeras. Pēc mazgāšanās pirti, attīrīšanās un šķīstīšanās cilvēks ir tīrs ne tikai fiziski, bet arī emocionāli attīrīts, savukārt saulgrieži dod iespēju piesātināties, sajūst kosmisko klātesamību un saņemt papardes zieda brīnumu. Bet tas ir jānopelna. Ar savu tīrību, savu juteklību, jutekliskumu un spēju just cilvēks pietuvina sevi šim brīnumam. Taču bieži vien svētku svinētāji nav gatavi tam, kas varētu notikt. Viņi vēlas šo papardes ziedu, taču nezina, ko tas īsti nozīmē un ko ar to darīt. Tāpēc kaut kāda pēkšņa iegribu kultivēšana var radīt nepatīkamus pārpratumus.

Pastāv uzskats, ka sievietēm saulgriežos jātērpjas garos svārkos. Vai tiešām tie dod spēku un padarā sievišķīgāku?

Svārki ir simboliski daudzās izpratnēs. Svārki – jebkādi, ne tikai tautiskie – ļauj plūst enerģijai, un sievietes enerģiju saņem no zemes kodola, zemes centra. Tāpēc ir nepieciešama telpa un vieta, kur tai plūst. Svārki ļauj šai enerģijai sakoncentrēties sievietes dzemdē, tie ļauj sievietei vieglāk *sazemēties*. Sazemēta sieviete saprot lietu patieso dabu, un tajā pašā laikā viņa prot ikdienas notikumus sasaitīt ar pašas uzdevumiem tā, lai viņa spētu realizēt šos uzdevumus. Savukārt nesazemēta sieviete ir vērsta uz emocijām, neirozēm un pašai pilnīgi nesaprotamām iegribām,

DZĪVE JUTEKLISKI JĀUZTVER NE TIKAI SVĒTKOS, BET ARĪ IKDIENĀ. TAS IR KĀ RADIO. JA TAS DARBOJAS LABI, MĒS DZIRDAM VISU, KAS TIEK TRANSLĒTS. JA NOTIEK NOVIRZĪŠANĀS NO ŠĪS FREKVENCES, PARĀDĀS ČERKSTOŅA, LAI GAN IT KĀ JĀU VISU VAR DZIRDĒT...

viņa nespēj rast nekādus risinājumus un nespēj saprast pati sevi. Viņa izprot tikai sekas, nevis cēloņus, un savas sociālās lomas meklē tur, kur tās nemaz nav jāmeklē. Svārki ļauj atrasties vienotībā ar savu būtību, likteni un uzdevumiem. Mēs jau varam iet aplinkus ceļus visam tam, kas šajā dzīvē ir jāpaveic, galvenajiem dzīves uzdevumiem, un justies iztērētas, iztukšotas, apjukušas, tomēr kādā dzīves brīdī būs jādara tas, kas ir jāizdara.

Vairāk sajūst šo saņemību ļauj arī apavi ar zemākiem papēžiem. Ieteicams biežāk atrasties tuvāk dabai, svaigā gaisā, staigāt basām kājām. Lai gan mūsdienās svārki ir kļuvuši par diezgan simbolisku apģērbu. Sadzīvē un ikdienā, kad sievietē atrodas darbībā un kustībā un enerģija plūst pāri malām, ērtās un praktiskās garās bikses ir izkonkurējušas svārkus. Tāpēc jāizprot apģērba lietošanas motivācija. Ja svārkos pat nosēdēt ir grūti, tas nozīmē, ka būs grūti sajūst jutekliskumu. Jo sievietei tērps ir kā instruments ideju realizēšanai.

Sieviete saulgriežos gatavo maltīti, nemitīgi darbojas, viņa vēlas justies liksmi, un arī apģērbs, ieskaitot svārkus, šo liksmību veicina un pastiprina. Viņa jūtas kā kodols, kuram apkārt pulcējās pārējie cilvēki. Bērni pieskrien, pieglaužas pie kājām, vīrs pienāk aprunāties, ciemiņi kaut ko pajautā. Un tie ir savējie, nevis svešie. Jo svētkos parasti vienkopus tiek aicināti cilvēki ar vienādu pārliecību. Un tad mēs vienojamies, ko ēdīsim, kā klāsim galdu, ko dziedāsim, kurš pieskatīs ugunskuru... Tajā brīdī cilvēki rada kosmisko lauku ap sevi. Bet sievietē izjūt, kā tas ir – veidot emocionālo vidi ap sevi, kurā ne tikai viņai pašai ir labi, bet arī pārējiem. Patiesībā ir jāmacās to izbaudīt.

Ko varbūt nevajadzētu darīt, sviņot vasaras saulgriežus? Varbūt tai jābūt naktij bez alkohola?

Sievietei rīkle ir saistīta ar dzemdi, rīkles aktivitāte ir saistīta ar seksualitāti. Tad, kad mēs svētkos dziedam, mēs esam brīvi un atraisām spēju just. Saulgrieži ir svētki, kas ļoti cieši saistīti ar

seksualitāti, un caur rīkli mēs iedarbinām dzemdi un seksualitāti. Ja dziedāt negribas, ir slinkums, mēs tā vietā dzeram alu vai vīnu. Problēma rodas nevis tajā brīdī, kad tiek iedzerts malks alus vai vīna, kas palīdz atbrīvoties un noņemt ikdienā uzliktos ierobežojumus, bet gan pārmērībā, kas ir ļaunums. Karmiski mūte ir divvirzienu ceļš, un jebkas, kas mutē ielikts, ietekmē mūsu darbību. Tāpēc viss, ko sakām, apēdam vai izdzeram, rada sekas ikkatru brīdi. Un tieši mēle ir tā, kas rada vislielākās problēmas. Vārdam ir liels spēks, jo pateikts vārds nav atpakaļ paņemams. Vārdam ir vibrācijas, kas rezonē un veido informatīvo lauku, kas tad arī rada nopietnas sekas.

Svētkiem jāgatavojas garīgi un fiziski. Jāsakārto vide sev apkārt, un tad caur maltītes baudīšanu var gūt labsajūtu un prieku, bet – ievērojot mēru. Jo lielāka ir cilvēka neticība mīlestībai, jo lielāks ir piepildījuma trūkums, jo lielāka būs viņa tendence anestezēt sevi, it īpaši, domājot par savu dzīvi un visu to, kā

slāpēt ar pārmērīgu dzeršanu. Mazās devās alkohols spēj stiprināt auru, samazināt caurumus, pa kuriem enerģija plūst projām, taču lielos daudzumos tas samazina iekšējo enerģiju. Tomēr, ja ikdienā praktizējam mērenību, jūtību un jutekliskumu, tad arī svētkos, mazliet iedzerot, spēsim veidot pozitīvu saskaršmi ar cilvēkiem. Un tad, ja arī ikdienā dzīvojam izteikti horizontālu, praktisku dzīvi, svētkos varēsim pieslēgties vertikālei jeb garīgumam un maģiskumam, kas dod pieeju kosmiskajai enerģijai, kurai nav ierobežojuma. Tas gan ir jāapzinās, jāprot to paveikt. Tad, izmantojot šo vertikāli, var paveikt arī daudzas nepraktiskas lietas, kuras ar prātu nemaz nav saprotamas. Ir iespējams saņemt brīnumu. Kosmos un daba, īpaši vasaras saulgriežos, kad tā ir ļoti jaudīga, ļauj šos brīnumus saņemt. Tie ne vienmēr ir materiāli un taustāmi – tā var būt arī apjaušana, sapratne, sajušana vai sapņi, kas palīdz realizēt lielus dzīves plānus. Bet, no otras puses, šis neizprotamais un mistiskais, kā jau teicu, biedē. Tāpēc patiesībā būt atvērtam pret visu – tā ir liela drosme.

Vai spēja nemitīgi just un sajust kaut kā var mainīt attieksmi pret dzīvi?

Tas ir milzīgs ieguvums – sajust visu, kas atrodas apkārt jebkurā dienā, taču vasaras pilnbriedā ir iespējams saņemt to īpašo esenci, ko daba tik dāsni šobrīd mums sniedz. Dabu vajag sajust un iemilēt, arī ziedus vajag iemilēt. Kaut ūdens ezerā ir stindzinoši auksts, cilvēks, sajūtot aukstumu, spiedz un metas tajā iekšā. Taču māksla nav mesties iekšā aukstajā ūdenī, bet gan lēnām izjust, kā ķermenis pieņem šo vidi, jo ķermenis ir dots lietošanai šajā dzīvē kā instruments, lai mēs varētu realizēt visus savus dzīves uzdevumus. Tāpēc par ķermeni labi jā rūpējas. Cilvēks patiesībā ir diezgan sadrumstalots – ar savu ķermeni, kas ir instruments, sirdi, kas jūt, un prātu, kas apstrādā iegūto informāciju un krāj zināšanas. Un nereti, kad līdzsvars starp šiem trīs komponentiem tiek izjaukts, jūtas saka vienu, prāts – citu, bet ķermenim vispār ir vienalga. Tāpēc liels ieguvums ir sajust sevi vienotībā caur dabu, vasaras rituāliem, attiecībām. Un nav svarīgi, cik veidu pīrāgu svētkos atrodas uz galda, bet svarīgi ir atrast iespēju šos svētkus svinēt arī citādi un, galvenais, mācīties rast no tā visa sajūtas. Just. ●

NERETI JŪTAS SAKA VIENU, PRĀTS – CITU, BET ĶERMENIM VISPĀR IR VIENALGA. TĀPĒC LIELS IEGUVUMS IR SAJUST SEVI VIENOTĪBĀ CAUR DABU, VASARAS RITUĀLIEM, ATTIECĪBĀM.

viņam nav. Alkohols ir anestēzija. Ir viegli sevi pārsātināt arī ar saldu garšu, negausīgi ēdot un sevi piestūķējot ar kūkām, konfektēm un citiem našķiem. Un tas ir atkal jautājums par dzīvotgribu – cik labi tu jūties, kad esi apēdis vienu kūkas gabaliņu, vai kā tu jūties, apēdot visu kūku. Ir liela atšķirība. Dzīve jutekliski jāuztver ne tikai svētkos, bet arī ikdienā. Tas ir kā radio. Ja tas darbojas labi, mēs dzirdam visu, kas tiek translēts. Ja notiek novirzīšanās no šīs frekvences, parādās čerkstoņa, lai gan it

kā jau visu var dzirdēt... Tieši tāpat ir ar dzīvi. Ja atrodamies jutīguma frekvencē, tad jūtam un pareizi novērtējam gan trokšņus, gan nepatiku – visu, kas vibrē apkārt. Ja esam *nefrekvencē*, tad pakļaujamies ego iegribām, neko nevēlamies darīt un nereti pārsātinām savu jūtību ar citu veidoto spriedumu par sevi.

Jutekliskais un mītiskais caurvij saulgriežu svētkus, un tas cilvēkus vienlaikus gan valdzina, gan biedē. Daudzi šo biedējošo sajūtu kaut kādā mērā mēģina